

jo derved kommer en anden Mand ind i Forholdet, da tror jeg, at dette ikke vil kunne indgaaes, selv efter den gjældende Ret, thi i det Dieblis, der f. Ex. oprettes en Wgtepagt mellem Mand og Husfru under Wgtefabet, er der en Mulighed for, at et lignende Forhold kan opstaa. Hvad angaar de øvrige Bauskeligheder, der er henoiist til, da tror jeg, de ville kunne løses. Naar man tager det Synspunkt, at med Hensyn til selv-erhvervet Gods er Husfruen stillet paa lignende Maade som den Umyndige med Hensyn til sit selvverhøvede Gods, tror jeg ikke, at der vil opstaa særlige Bauskeligheder.

Fermansen: Jeg forlangte Ordet for at gjøre nogle Bemærkninger til det Foredrag, som blev holdt af den ærede 3die Landstingsmand for 5te Kreds (Ogenbøll). Han er imidlertid nu bleven imødegaaet fra flere Sider saa godt, at jeg ikke er istand til at kunne gjøre det bedre og ikke engang saa godt. Jeg skal derfor indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. Den ærede Landstingsmand gav os jo en Belæring om, hvad der var Grunden til de uheldige Wgtefaber, nemlig den Letfindighed, hvormed de blive indgaaede. I al Almindelighed tror jeg nok, man kan give ham Ret deri; men naar den ærede Landstingsmand tillige vilde belære os om, at disse letfindig indgaaede Wgtefaber vilde blive langt flere, naar dette Lovforslag bliver vedtaget, end de hidtil have været, tror jeg rigtig nok ikke, at man kan give ham Ret. Det ligger ikke for Kvinden at anstille den Slags Reflexioner. Det ligger for hende at følge sin naturlige Følelse. Dersom man vilde følge den ærede Landstingsmand paa den Vej, kunde man paa den anden Side ligesaa godt sige, at Lovforslaget muligt kunde bidrage til, at Manden, for hvem det ligger nærmere at anstille den Slags Estertante, kunde betænke sig paa at indgaa et letfindigt Wgtefæb, naar saaledes Loven indskrænker denne Raadighed, som han hidtil har havt over Kvinden og, hvad hun fortjener. Jeg tror i det Hele taget ikke, at den Slags Overveelse har Synnerligt at betyde. Uheldige Wgtefaber have altid fundet Sted og ville finde Sted, saalænge Verden er, og dem ville vi ikke kunne forhindre ved noget som helst Lovgivningsværk; men deraf følger dog ikke, at man ikke skal gjøre, hvad man kan for at afværge noget af det Onde, som flyder af et saadant uheldigt Wgtefæb, og det er min Tro, at dette Lovforslag vil være istand dertil. Ganske vist vil der være Dele af Samsundet, hvor denne Lov ikke vil faae Betydning; men allerede dette, at den stiller en uheldig Husfru af Arbejderklassen saaledes, at det dog ikke er muligt for en tyrannisk Mand at tage hendes

furt erhøvede Ører fra hende, hvormed hun skaffer det tørre Brød tilveie til sig selv og sine Børn, synes mig tilvise at være nok til, at man kan hilse dette Lovforslag med Glæde og ønske, at det maa blive Lov. Naar den ærede Landstingsmand har talt om Børnenes Stilling, er det jo allerede anført, at Børnenes Stilling er sørgelig, hvor som helst der er et uheldigt Wgtefæb; men naar han har sagt, at for Fremtiden, dersom dette Forslag blev til Lov, vilde de blive endnu uheldigere stillede, idet de ikke vidste, om de skulde gaa til Faderen eller til Moderen, ligger det dog vistnok ikke nær for Børnene at gaa til deres Fader, naar de have den Erfaring Nar for Nar, Dag ud og Dag ind at se ham ikke alene sidde og drikke op paa Vertshuse, hvad han selv fortjener, men ogsaa tage fra Moderen, hvad hun har fortjent til deres Underhold. I det Hele taget er det min Mening, at Moderen soigter sine Børn langt, langt sjældnere end Faderen. I den Henseende, for Børnenes Skyld, tror jeg altsaa tilvise ikke, at denne Lov vil kunne gjøre nogen Skade; jeg kan ikke tro, at denne Lov vil kunne bevirke, at Konen saaledes uden videre vilde gaa sin Vej, hvad der jo allerede er blevet bemærket af den ærede sidste Taler. Naar den ærede 1ste Landstingsmand for 2den Kreds (Haffner) anførte Exempler paa, hvor uheldig Manden kunde være stillet, naar han kom hjem om Aftenen og fandt et urenlit Hus og en Husfru, som istedetfor at have tænkt paa at sørge for sit Hus og at pleie ham, har siddet og drevet Liden hen med Kaffe og Søjte, er det jo ganske vist, at det hører til den Slags Ulykker, som man ikke kan raade Bod paa ved Lovgivning. Men der er jo dog den Forskjel, at hun ikke kan tage fra Manden det, hun fortjener; i den Henseende blive nu, som allerede bemærket, Manden og Konen ogsaa mere ligestillede. Det er min Tro, at denne Lov i alt Fald ikke nogensinde kan gjøre nogen Skade, og det er ligeledes min Tro, at den i mange Tilfælde vil kunne gjøre nogen Gavn. Enhver har vistnok i sin Kreds Erfaring om den Slags uheldige Forhold, som det her er tænkt at raade Bod paa. Der stod jo nylig i et af vore større Blade et Exempel paa, hvorledes Konen havde slidt hele Vinteren igjennem for at staae nogle Kroner og Dre tilveie til at give sit Barn noget Løi til Konfirmationen, men Manden ligesom af Trods tog det fra hende for at drikke det op. Mene et saadant enkelt Tilfælde synes virkelig at maatte overbevise om, at der er Forhold tilstede, som trænge til at raades Bod paa, og om det ogsaa kun er ganske enkelte, der blive raadede Bod paa, vil det dog være en tilsvækkelig Grund for os til at stemme for Lovforslaget. For mit Vedkommende skal jeg stemme derfor med Glæde, og jeg vil ønske, at det høie Thing vil vedtage det.